

**Nr. 4
1994
Årgång 25**

Information

Marcin Mlynek 1994

arkitektkopia

Sveriges äldsta UFO – tidskrift

Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 januari - 31 december

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Törnlund. Tel. 013-273399

Övriga medarbetare: Håkan Gustavsson,
Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson,
Kjell Thörnlund

Möteslokal:
Danmarksgatan 4 B kv.

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helår

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR"

Priset är fortfarande 35 kr.
Otroligt billigt, eller hur?

Postgiro 429 78 45-2

UFO EN HANDLEDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt inblick i målsättning, intervjumetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra faktahäfte. Priset är oförsämrat billigt. Endast 30 kr. Märk talongen:
"HANDLINGSPROGRAM"

Postgiro 429 78 45-2

ISSN 0346-3540

Innehållsförteckning

Kidnappningar: Belägrings- eller sinnestillstånd?.....	sid. 3
Hög märklighet i en dal i Colorado.....	sid. 4
Toivo Kovanens kontakter.....	sid. 5
"Rymdvarelser knuckte min ananas!".....	sid. 7
Forskning kring kidnappningar i Australien.....	sid. 8
"Folk får tro vad de vill".....	sid. 10
Säg ett föremål lysa över kyrkan.....	sid. 10
Den underliga resan till en annan planet.....	sid. 11
Närkontakt i Område 51.....	sid. 14

Ledare

Man kan tro att UI blivit en veckotidning men ibland så styr och ställer ödet med oss så att vi inte själva vet varken ut eller in. Nu hoppas jag att ni får det här nummret innan året är slut men som sagt man vet aldrig.
Passa på att beställa den videoupptagning som vi erbjuder just nu till ett mycket fördelaktigt pris. 9 timmar för 350:-, eller 150:- per seminarium. En perfekt julklapp till den UFO-intresserade. Videoupptagningen är en dokumentation av det UFO-seminarie som anordnades av föreningen PAN:s vänner i Stockholm och som gick av stapeln i oktober 94.

Kjell Red.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karakter - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska, tyska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-273399 eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Kidnappningar: Belägrings – eller sinnestillstånd?

Ett kidnappningsoffer undrar om kidnappningsforskning - och vissa kidnappningsoffer - inte irrat iväg från stigen.

Februari månad detta år markerade sex år av mitt "personliga" engagemang i vad jag kallar *The Abductee Movement*. Varje rörelse har sin unika utveckling uttryckt och definierad i stadier som kan observeras. Under åren har jag sett denna rörelse gå varvet runt.

Tidigt i rörelsen arbetade kidnappningsoffren, drivna av frustrering, rädsla eller desperation, upp tillräckligt med mod för att söka professionell hjälp. Jag använder ordet "kidnappningsoffer" eftersom detta är en term som vi är förtrogna med. Jag påstår inte på något sätt att de verkligen varit kidnappade. Kidnappningsoffren fångades in i ett liv av passivitet, där de gick och väntade på nästa oönskade upplevelse. De hemsökte forskares och terapeuters mottagningar, var och en som ville lyssna på dem. I oändlighet kom de att i likhet med den gamle sjömannen berätta sina historier. Kidnappningsoffren kände sig lättade av att få veta att deras historier togs på allvar. Forskare och utredare var bundna till rollen som skrivbordsobservatörer, medan de försökte inrikta sig på att söka den verkliga betydelsen av dessa upplevelser, varvid de klokt nog lät bli att bedöma fallen medan data fortsatte att strömma in från alla källor, inklusive iakttagelser, sädescirklar och rapporter om lemlästad boskap. Flera artiklar publicerades, föredrag hölls och böcker skrevs om detta ämne och om tolkningen av detsamma. I ett ögonblick gav böckerna och filmerna kidnappningsoffren en offentlig plattform, ett slags legitimitet. De fann nöje i sin nya roll, och den uppmärksamhet detta gav dem var ingen dålig sak i sig, då den ändrade sättet på vilket de betraktade sig själva.

Vid samma tid bildades flera självhjälpgrupper, vilka främjats av antingen forskare eller kidnappningsoffren själva. Jag ledde sådana grupper i tre år. Vid dessa möten kunde kidnappningsoffer och kontaktpersoner slå sig lösa utan att riskera motbeskyllningar. Detta var en plats där utbyte av information skedde, såväl som nätverksuppbyggnad. Vecka efter vecka hörde jag folk klaga på hur deras personliga relationer höll på att upplösas, eller på en oförmåga att koncentrera sig på sitt arbete, eller förlusten av ett sådant. För många innebar detta att de hade svårt för att fokusera tankarna på något annat. Forskaren och författaren

av Roberta Puhalski

Kenneth Ring, tillika med flera andra, blev medvetna om beteendemässiga och psykologiska korrelationer hos UFO-upplevelsorna. Fanns det något sådant som en särskild kidnappningsoffer/kontaktpersontyp? Ingen forskare skulle behöva vrida min arm ur led för att övertyga mig om dettal!

Jag observerade detta själv under dessa möten. Medan jag såg alla påverka varandra blev många ting uppenbara. Medan kidnappningsoffren möttes som främlingar upptäckte de snart att de delade likartade bardomsupplevelser, attityder och minnen. Deras barndom uppvisade tecken på dissociation och "multipelt parallellmedvetande." Många av dem rapporterade barnmisshandel. Jag funderade ofta över om dessa kidnappningsoffer fick utstå detta på grund av att de dansade efter någon annans pipa. Det förekommer ännu mer smygande teorier som tar upp möjligheten av avsiktlig psykologisk manipulation.

Hittills har ingen av de mer komplicerade frågorna tagits upp på ett tillfredsställande sätt. Jag blev mycket imponerad av Victoria Alexanders kommentarer i *MUFON UFO Journal* (november 1993) i artikeln som hade rubriken "New Protocol for Abduction Research". Hon ifrågasätter hur dessa frågor kan tagas upp i den nu rådande kaotiska atmosfären inom ämnesområdet.

Hur hände detta över huvud taget? Under det senaste året som jag främjade självhjälpgrupperna, lade jag märke till ett skifte i syftesinriktningen. Istället för den vanliga gruppterapiatmosfären av att bry sig om och dela på bördan sipprade New Age-material in i dessa möten. Det började med böcker om metafysik och esoterisk information. Sedan kom kristaller och healingteknik. Därefter böcker som uppgavs omhandla transkanaliserade budskap från stjärnorna. Efter några månader tog folk parti för den ena eller andra gruppen av främmande varelser, och började träta med varandra! Somliga bar nålar och märken som hyllade deras favoritgrupp. Det blev mer och mer omöjligt för ett kidnappningsoffer att delta i mötena utan att acceptera någon New Age-lära eller välja sida. Denna absurditet, när den bevitnades vid sammankomster, gjorde mig skamsen och bekymrad. Så jag avhöll mig från att

hålla möten och gick istället in för att skriva.

Under den tid jag deltog i lokala MUFON-möten och kongresser tog jag intryck av John Keels observationer, böcker och härliga sinne för humor. Jag tänker på honom speciellt under sena nattutflykter till platser som kännetecknas av en "hög märklighetsgrad", i ödsliga områden, på jakt efter skugglika figurer och underliga, onormala ljus. Är detta något slags grymt kosmiskt skämt, iscensatt av reströtta främmande varelser?

Men, kidnappningar fortsätter att rapporteras, i en hela tiden ökande frekvens. Sanningen om kidnappningarna är att vi vetenskapligt inte kommit ett dugg närmare *sanningen*! Kanske behövs det en ny inriktning. Om forskningen antyder att kidnappningsoffren äger en viss psykologisk profil så måste det finnas andra korrelationer av en psykologisk natur. Under gruppmötena märkte jag att flera personer klagade över samma högtoniga ljud och känsla av tryck, tillika med andra smärtor och obehag. Vissa personer påstår att de kan peka ut kidnappningsoffer i en grupp, att vi "ser ut" på ett speciellt sätt.

Vad oss kidnappningsoffer anbelangar är det hög tid för oss att finna vår väg ut ur denna labyrint för en "verklighetskoll." Låt oss inte vara arga på dem som ifrågasätter våra rymddraman. Låt oss kritisera våra egna beteenden och upplevelser. På kongresser och sammankomster observerar folk vårt uppträdande och dömer oss efter detta. Innan vi klättrar för långt ut på grenen, måste vi återta och upprätthålla vår verklighetssyn.

När väl människor betraktar oss som tokstollar eller charlataner kommer det att bli mycket svårt att återvinna deras respekt eller intresse av att hjälpa oss. Det borde tjäna vårt bästa intresse att offentligt tona ned vår proselytvervning till New Age-idéerna och åter rikta vår uppmärksamhet mot de verkliga frågorna. Endera dagen kanske vi kommer att prisa MUFON för att de hållit en stadig kurs i sitt forskningsarbete.

Man vet aldrig vad den framtida forskningen har i sitt sköte. Vore det inte underbart om vi en dag kunde svälja ett piller som skulle tillåta oss att ta tillbaka våra liv!

MUFON UFO Journal
May 1994. Number 313

Hög märklighet i en dal i Colorado

av David B. Clements

I ett relativt avskides liggande område i södra Colorado ligger den spektakulära bergskedjan Sangre de Cristo, vars spetsiga 4.200 meter höga toppar skjuter i höjden från 2.100 meter långa dalar i mer eller mindre raka kantsträckor i nord-sydlig riktning. Bergskedjan, som nyligen förklarats vara naturskyddat område, håller fler mysterier än bara rykten om Conquistadorguld som ska ha begravts djupt i vad som verkar vara bottenlösa grottor nära 3.600 metersnivån.

Långt innan den vite mannen kom till San Luis-dalen, vilken gränssar till Sangre de Cristos i öster, talade indianerna om "himlafolket" i "flygande korgar" och att de leddes i säkerhet till underjordiska grottor av "myrfolket" under seismiska höjdförskjutningar. Dalen, som enligt den allmänna meningen aldrig i historien upplevt någon konflikt, anses fortfarande vara helgad av ett flertal indianstammar.

Berättelser om personer boende i trakten som gått ombord på märkliga farkoster och kommunicerat med humanoida varelser fördaterar Betty och Barney Hill-fallet med flera år. Det första dokumenterade fallet omhandlande lemlästningen av djur, hästen "Snippy" (vars verkliga namn var Lady), inträffade i San Luis-dalen år 1967.

Under den berömda vägperioden 1967–1975, var UFO-aktiviteten så intensiv att man under vissa perioder praktiskt taget kunde gå ut vilken kväll som helst och titta på märkliga ljus på himlen.

Ett fall som omhandlar störtningen och omhändertagandet av vrakket som härstammar från denna tidsperiod har nyligen blivit känt. År 1969 var en familj på fyra ute och rekonoscerade på en arkeologiskt intressant plats åt ett större universitet på gränsen till naturreservatet *The Great Sand Dunes National Monument*, då de fick syn på ett tydligen manöverodugligt cylinderformat föremål som jagades av ett militärt jetplan. Jaktplanet tvingade ned föremålet i sanddynerna medan detta förtvivlat försökte komma undan under planet strax innan kraschen. Vid ett tillfälle passerade föremålet rakt över huvudena på familjen på en uppskattad höjd av ungefär 120 till 150 meter i fullt dagsljus. Föremålet omhändertogs senare av militären i en hemlig operation. Efter flera klagomål till olika instanser fick modern i familjen flera besök av amerikanska flottofficerare.

Denna historia har bekräftats av anställda på naturreservatet.

Ett utbrott av boskapsstymplingar inträffade från 1975 till 1982, men iakttagelserna av föremål och ljus verkade avta under denna period.

Under den senare delen av 1992 ökade rapporterna om boskapsstymplingar och UFO-iakttagelser så det förslog. Under året som slutade i december 1993 förekom över 40 misstänkta stymplingar i de counties som omger bergskedjan Sangre de Cristo. Den 29 april 1993 konfronterades författaren med en timme gammal boskapsstympling utanför Chama, Colorado. Stymplingen, som inträffade endast ca 200 meter från ranchhuset, uppvisade det klassiskt fina snittet vid den avlägsnade ändtarmen och juvret. Elektromagnetiska mätningar från 30 Hertz genom det joniserande området visade inga onormala avläsningar. Vävnadsprover som analyserades av patologen dr John Altschuler i Denver visade att snitten gjorts med intensiv hetta snarare än med en laser.

Under den senaste vägen har föremål och ljus setts både på dagen och natten, ofta observerade av flera högst kvalificerade vittnen. Några höjdpunkter:

● November 1992. Små glittrande ljus sågs flera nätter i följd på en ranch i södra Baca. En kvinna känner sig tvingad att köra till Baca-ranchens gräns och tappar bort två timmar.

● December 1992. Ranchägaren och andra ser laserliknande ovaler rusa söderut och sväva över Baca-ranchens område. Två kvinnor ser ett klockformat föremål avteckna sig mot de bakomliggande bergen under dagtid.

● Februari 1993. Skarpa vita ljus ses sänka sig nedanför Sangres-ryggen och sedan rusa norrut längs bergskedjans toppar. Ett vittne på campingplatsen i Crestone får sin bil belyst ovanifrån av spotlight-strålar som "försöker få honom att gå ut ur bilen." Två kvinnor ser ett klockformat föremål passera över deras bil medan de åker söderut på Highway 17 nära Mosca på dagtid.

● Mars 1993. Två föremål ses färdas längs hela San Luis-dalens västra sida. Militärplan ses följa i föremålets spår med efterbrännaren på åtta minuter senare.

● April 1993. Fyra vittnen observerar ett föremål stort som en skolbuss nära Monte Vista.

● Maj 1993. En forskarkollega till författaren och dennes fästmo observerar ett 9–12 meter brett bumerang/

kilformat föremål i skymningen som med en rörelse som en åtta sänker sig mot marken.

● November/december 1993. Tolv vittnen (två är vana observatörer inom militären) ser ett skarpt blåvitt föremål rusa söderut och sänka sig mot marken i La Garita-området. Vittnen som befinner sig rakt under föremålets bana känner hur deras hus vibrerar som om de utsatts för en "ljudlös ljudbang" och de upplever också en "tryckförändring". Följande natt videofilmas sju av allt att döma ljudlösa helikoptrar genom mörkersynutrustning vilka faller fallskärmsljus och omringar ett nästan stillastående fast föremål av okänt ursprung i samma område.

Naturligtvis har en hypotes formulerats att områden som under en längre tid drabbats av ovanliga händelser, som till exempel San Luis-dalen utgör något slags "dörröppning" eller "portal", antingen dimensionell, elektromagnetisk, gravitationell eller en kombination av alla tre. Säkert är att indianerna ansåg detta. Finns det något som stöder denna hypotes? Vissa forskare menar att det finns en korrelation mellan anomaliområden och anomalier som finns utmärkta på amerikanska magnet- och gravitationskartor. Dessa forskare påstår att man kan bege sig till anomaliområden utsatta på dessa kartor och där av lokalbefolkningen få höra rapporter om de vanliga stymplingarna, UFOs, paranormala händelser samt hemliga militära operationer. Sangre de Cristo-området uppvisar extrema magnet- och gravitationsvariationer enligt dessa kartor.

Dessutom har senare tids forskning i kända anomaliområden som till exempel Pine Bush, New York och Lucky Point, Indiana, visat att det förekommer bisarra och onormala växlingar i jordens magnetfält då och då. Dessa växlingar åtföljes ibland av kraftiga markvibrationer som kan uppfattas utan instrument och följs ofta av ljus/iakttagelser. De magnetiska variationerna kan endast avläsas med sofistikerade magnetometrar anslutna till oscilloskop.

Under iakttagelser av markljusen på Zapata-ranchen i San Luis-dalen lade en forskare märke till markvibrationer som var kraftiga nog att skaka elstolpar, vilket är identiskt med rapporter från Lucky Point i Indiana. Dessa vibrationer har inget att göra med seismiska spänningar eller aktiviteter.

Fortsättning på sid. 6

**De intressantaste
fallen ur
25-årsjubilerande
UFO-Information
IV.**

Toivo Kovanens kontakter

De finska UFO-forskarna Tapani Kuningas och Kalevis Hietanen (finsk APRO-representant) har intervjuat en av Finlands s. k. kontaktpersoner. Intervjun, som bandades, finns återgiven i Kuningas bok "UFOja Suomen Taivaalla". Översättningen för UFO-Information har gjorts av Jorma Heinonen.

I St. Michels lantkommun bor en finsk "kontaktperson" som öppet törst tala om sina upplevelser. Han heter Toivo Kovanen (41) och han har inte läst en enda UFO-bok och är inte heller intresserad av dylika ting. Han har aldrig trott på något övernaturligt, men ändå berättar han om sina kontakter med humanoider. Det hela började med några parapsykologiska fenomen och först senare framträdde humanoider - orsaken till fenomenen.

— Sommaren 1969 inträffade den första händelsen. Min fru hade gått till nattskiftet och jag gick ut. Klockan var mellan 23 och 24. Jag gick och såg mig omkring när jag lade märke till en man där vid husknuten. Jag såg på honom och lade samtidigt märke till en underlig apparat där vid åkerkanten. I detsamma slog mig tanken: "Aha, nu är den dolda kameran på gång".

— Jag hälsade på mannen och han hälsade tillbaka. Sedan frågade jag honom hur de lyckats få den där apparaten dit, eftersom jag inget hört? Då sade han till mig att även om man skulle riva alla hus i närheten skulle ingen märka någonting av det, ty "allihop sover så tungt".

— Jag skulle just säga att det verkligen hade funnits ett hus på den platsen tidigare, en riktig herrgård, då han plötsligt inte längre stod på samma plats utan nu befann sig borta vid den där apparaten.

— Det var som om en bit var utskuren ur den och därifrån tittade tre varelser ut. De frågade: "Skall du följa med?" Nu blev jag mycket rädd, vände mig om med skakande knän och sade: "Nej, försvinn," ty jag var alldeles säker på att något hemskt hade hänt mig — att jag fått något slags "knäpp" i skallen. När jag sedan inte visade någonting intresse för dem, ropade de efter mig när jag var på

Kuningas: — Vilken månad hände detta?

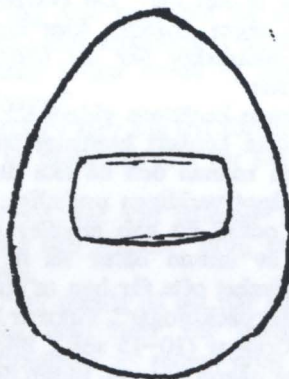
Kovanen: — I juli månad.

Kuningas: — Hur såg föremålet ut?

Kovanen: — Det var nästan som ett hönsägg.

Kuningas: — Hur stort?

Kovanen: — Jag har varit på platsen senare och försökt tänka ut hur mycket dess konturer täckte av marken... jag skulle säga... så där fem meter. Jag såg det från ca 10 meters avstånd. På föremålet fanns också upphöjningar som jag tyckte såg ut som bultskallar, uppskattningsvis entums-bultar. De stod i en riktig, systematisk rad.

Kuningas: — Observerade ni några landningsställ på föremålet?

Kovanen: — Nej, jag fäste inte någon större uppmärksamhet på den saken. Men det fattades en bit på sidan. Jag uppfattade den öppningen som en skjuddörr. Jag blev chockad och avlägsnade mig från platsen. Jag kände mig mycket konstig till mods, undrade vad det var för någonting.

Två veckor senare, en söndag, uppenbarade sig den okända människovarelse återigen framför Kovanen.

— Jag sade genast åt den: "Är det här ni håller hus?" Jag tänkte att nu ska jag behärska mig och inte bli rädd. Jag ställde mig alltså till det yttersta. Jag var inte säker på ifall det var fågel eller fisk, men jag tänkte att det är nog f-n en av desamma djävlar som redan tidigare visat sig och jag ska nog ta reda på vad du egentligen är för en varelse.

— Han vidrörde mig inte, men kom alldeles intill och frågade: "Är du rädd?" Jag sade: "Nej, jag är inte rädd, men hur kan detta vara möjligt?" Han sade att han inte kunde förklara det, eftersom jag inte skulle förstå. Jag frågade: "Är vi många?" Han sade: "Det finns några." Jag hade närmast tänkt på om det fanns många i Finland, som upplevde sådana här saker.

— Sedan berättade han att jag

hade blivit övervakad av dem aktivt sedan sjuttonårsåldern. Då tänkte jag att det här måste ha någonting med andevärlden att göra. Jag frågade om Bibeln var sann. Han sade: "Er Bibel... det finns många sanna drag i den, men det har blandat sig så mycket människiska i den att det är väldigt svårt att hitta det där riktiga kornet. Här slutade det den här gången.

— Sedan blev det en tredje gång. Då förklarade han för mig något som gick ut på att jag inte skulle komma tillbaka hit sedan jag kommit loss härifrån. Jag skulle istället bli en av dem. Då frågade jag: "Ska det då komma andra för att stöka här?" Han svarade inte på det. Vidare sade han att de är också bara ett mellanstadium och att det finns något som är högre än dem. Den gången var diskussionen inte längre än så.

— Sedan — en gång på vintern, när min frus systerson var på besök hos oss — ringde det på dörren och jag öppnade. Det hördes en röst, som kom liksom uppfifrån, från ca fyra meters höjd i luften, och rösten sade: "Vi kommer för att träffa dig," då och då (varvid de angav datum), "men du måste vara ensam hemma," fortsatte rösten.

— Nä, jag sade till min fru att de ville prata med mig igen då och då och att det nog är bäst att du har något ärendet hos din mor då. Men hon nekade och ville inte gå någonstans. Men två dagar före deras ankomst drabbades hon av ett så svårt astmaanfall att vi var nödsakade att föra henne till lasarettet på söndagmorgonen.

— Sedan kom han (varelse) och satt i just den där fåtöljen. Vi samtalade, men inte mycket. Han gav mest råd åt mig om vad jag skulle göra och hur man borde leva. Jag kommer att få motta olika slags information av dem och detta i en sådan takt att jag kan "smälta" den och ändå syssla med mina vardagliga göromål samtidigt. De har speciellt betonat att jag inte får nämna tre vissa saker, inte förrän...

— Det låter konstigt när de pratar. Jag kan se varelsens läpprörelser, men det känns ändå inte som om hörintrycken skulle komma in genom öronen. Det hörs liksom... hur ska jag säga det... jag liksom känner det med alla sinnen. Jag fattar det på något konstigt sätt.

— Jag har också tänkt på att jag borde begära ett bevisföremål av dem, men jag har inte bett dem om något, ty jag är liksom inte mig själv vid de tillfällen jag träffar dem. Jag kan höra

alla trafikljud till exempel och radion, men såsom människa törs jag helt enkelt inte ställa frågor. De svarar inte heller på allt och ibland säger de att vi kommer till det senare.

— De här kompisarna har också förklarat konstiga saker om den här korgen (ordet "korg" används ibland i finskan för att beteckna hjärnan, hjärnkorgen — J. H.), men jag ska inte nämna något närmare om den nu. Det finns ett ställe i människokroppen, enligt dem, som också för läkarna...så här sa de: "som för dina läkare ännu är dolt av dunkel".

— Det finns tre olika typer av deras apparater (UFO). Ett och samma föremål kan te sig olika ut.

— Jo, en sak till. Jag nämnde att man med hjälp av narkotika kan få en att se sådana här drömmar och hallucinationer. Jag tillade att någon kan ju ha gett mig LSD utan min vetskap. Han sade: "Du ska få ett säkert bevis. Ge dig iväg till St. Michels bibliotek. Ta fram den och den boken och på den och den sidan står det så och så." Jag lovade göra detta och följande vecka gick jag dit för att kolla saken och det stämde vad han hade sagt. Jag frågade också om det var synd att röka, men han bara skrattade till på frågan. Han betonade mycket att man inte får blanda in religiösa saker med det här, men de har dock ett samband, det påstod han.

— På min fråga om jag får berätta om allt som jag upplevt, sade han att du får berätta och du bör också göra det, bara du törs. Försök få kontakt med sådana personer som är intresserade av dessa ting utan några baktankar. Han sade också åt mig att även om människorna inte skulle tro mig skulle jag berätta, om jag hade mod till detta.

— Jag sade att jag har ju ingen ställning eller titel att förlora om jag skulle berätta. Han sade att han visste det, "men det är därför som så många tiger, fastän de fått uppleva olika saker."

— Förresten...de sade också att en bland oss, som vi känner vid namnet Jesus var en "tuff man"...kanske inte precis med de orden, men att han var en stor personlighet bland människorna. De sade också att de funnits till redan före människorna.

Hietanen: — Hur förhåller ni er till livet nu, när ni fått uppleva en sorts högre kontakter?

Kovanen: — De har frigjort mig från mycket. Jag känner ingen rädsla längre och blir inte skrämmd...Det är ju allmänt så hos människorna att om någon t. ex. plötsligt skriker till högt, kan man studsas till, men jag har inte längre kvar detta. Rädslan och vandan är försvunnen och jag kan liksom se något mera i livet än tidigare. Det är

viktigare att utveckla sig själv, kanske med hjälp av meditation eller också i gott sällskap, om detta är möjligt. Musik är också utvecklande...bl. a. har de bett mig lyssna på Beethovens 5:e symfoni (Ödessymfonin) ty den har en del utav dem i sig.

— Jag är inte på något sätt led på detta liv, fastän jag har blivit lovad ett fortsatt liv i en annan kropp. Man har visat alldeles vardagliga ting på förhand för mig. Bland annat en sjukdom...en varelse som satt där, visade den. Jag frågade om det var en bacill eller bakterie. Han bara log och sade: "Den här hotade dig, men vi oskadliggjorde den."

— De har låtit mig förstå att här finns några som är dugliga nog för att kunna följa med dem bort härifrån. Men det här är ett sådant ställe...hur sa de nu...att endast människan har fullständig frihet att välja. Jag frågade: "Har inte ni det då?" De svarade att det finns några grunder som hindrar dem. Vi människor har det bättre på den punkten."

Kovanen berättade vidare att hans nästa fysiska kontakt kommer att äga rum i juli månad och då ska han få uppleva något verkligen underligt. Han berättade också att han erhåller meddelanden av annan natur än de rent fysiska. Mycket ofta får han ta emot s. k. "tankeförpackningar", vilka är korta bildöverföringar (10–15 sek.). Bilderna uppstår på någon ljus yta. Innan det får Kovanen mottaga en ljudsignal, som förvarnar honom om den efterföljande visionen. Humanoiderna har också berättat för Kovanen att många människor hamnat på mentalsjukhus för deras skull, ty även de (humanoiderna) har gjort sig skyldiga till grova misstag ibland i samband med att de kontaktat människor. På Toivo Kovanens fråga varifrån varelserna kommer, fick han det mystiska svaret:

— Vi kommer från överallt.
UFO-Information nr 5–6, augusti 1971.

Fortsättning från sid. 7
kulära rapporter om fullkomligt ofattbara och plötsliga förluster av enorma mängder vatten (över en natt) från olika sjöar och reservoarer i NO delen av USA. I Argentina uppgav Dionisio Llanca att när långa främmande varelser kidnappade honom en natt år 1973 på en enslig väg, så såg han ett stort rör som ledde från deras farkost ned i en närliggande sjö (Se min artikel *Dionisio Llanca's Very Close Encounter*, i FSR 26/4 (nov. 1980)).

Slutligen, när det gäller frågan om vatten och vattenstöld, borde M. K. Jessups böcker konsulteras, ty han tänkte mycket igenom detta och hade en teori att några av deras stora farkoster, som aldrig landat här, är ofantliga vattentankers till vilka vårt stulna vatten hämtas upp för att sedan föras vidare till någon annan plats där det finns ett stort behov, som t.ex. Månen eller Mars.

FSR, Vol. 39, No.2 (Summer 1994)

Fortsättning från sid. 4

Kraftbolaget som underhåller högspänningsledningar som köper genom Lucky Point-området har ingen förklaring på vibrationerna som skakar deras pålar i området.

Som man kanske antagit är statsmakterna djupt indragna i de händelser som utspelar sig i området i södra Colorado. Forskare har blivit förföljda och deras telefoner avlyssnade, fotografier har försvunnit, militärkonvojer har setts köra in i obebodda kanjoner och därefter försvinna. En medlem i en kollegas familj vaknade en natt och såg två tysta helikoptrar sväva 9 meter från huset ihopkopplade med varandra via en röd ljusstråle.

Jetjaktplan eller helikoptrar följer nästan alltid den exakta bana som ett UFO tar inom 24 timmar efter iakttagelsen. Somliga tror att de undersöker/raderar farkostens elektromagnetiska signaturer. Som många forskare vet, kan UFOs efterlämna kvardröjande magnetfält stick i stäv mot vad vi känner till om de fysiska lagarna. Det är tydligt att regeringen eller någon kvasifalang av denna förstår fenomenen på mycket hög nivå. Det är också tydligt att de använder sig av en hel räckta hemliga teknologier som till exempel tysta helikoptrar. Ranchägare och sheriffer som varit inblandade i fallen med boskapsstympningar talar inte om främmande varelser och UFOs, utan snarare om omarkerade, tysta militärhelikoptrar som förknippade med händelserna.

Ett f. d. sheriffbiträde har sagt att han observerade hur den amerikanska militären använde sig av tysta helikoptrar i Viet Nam. Om detta är sant antyder det att regeringen lyckats hålla vissa teknologier hemliga i över tre årtionden. Under senare tid har det kommit rapporter från personer som påstår att de tjänstgjort i ultra-hemliga militärförband som använt sig av tysta svarta helikoptrar för att stympa boskapsdjur. Förmodligen kan statsmakterna spåra ting i och under marken genom att analysera vävnadsprover tagna från boskapsdjuren.

Händelserna i södra Colorado slår ett slag mot vår vedertagna uppfattning av vad som är verklighet och ger upphov till frågan om vilka som egentligen styr landet och vilka deras avsikter är.

Artikelförfattaren, David Clemens, är en sentida släkting i rakt nedstigande led till Samuel Clemens (Mark Twain).

MUFON UFO Journal
May 1994
Number 313

Det är bättre att vara
ensam än i dåligt
sällskap!

"Rymdvarelser knäckte min ananas!"

Under årens lopp har vi sett en hel del "UFO-historier" som låtit så ytterligt löjliga att det inte är förvånande om vi finner att inte en själ någonstans är villig att ta dem på allvar. Jag delar inte den uppfattningen, ty hela det ämne som vi ägnar oss åt är en sådan massa svammel, en sådan "absurditeternas festival", som Aimé Michel brukade säga, att det i mina ögon verkar en aning oförnuftigt att betrakta endast en del av det som mer oacceptabel än resten. För något år sedan, fanns det t. ex. en rapport som uppgav att en eller två cirkuselefant(er) blivit upphissade i ett UFO och förts bort. Jag har för mig att det var i närheten av Málaga i Spanien, och när jag nästa gång råkar bläddra fram den i det pappersberg som en gång i tiden utgjorde min brevkorg, kommer jag att publicera den.

Den aktuella berättelsen omhandlar ananas i Queensland, Australien. Jag vet att Paul Norman har sagt att han inte tror ett ord i den. Jag drar mig emellertid till minnes, från FSR:s tidiga dagar, en hel del rapporter – speciellt från Brasilien – om främmande varelser som sågs sno plantor och frukter från böndernas odlingar,⁽¹⁾ och en glupsk aptit på ananas slår mig inte alls som speciellt osannolikt.

Historien publicerades i Melbourne-tidskriften *Picture Post* av den 8 juni 1991, och vi riktar ett tack till FSR-läsaren John Bainbridge i Leeton, Västra Australien, för att han skickat oss artikeln.

Enligt artikelförfattaren John Pinkney löper berättelsen såhär:

En ilsken bonde i Queensland säger att UFO-varelser stal 15.000 ananasblast från hans ägor.

Harry Roy, 73, i Calounra påstår att stölden från rymden ruinerade en säsongsplantering – och kostade honom tusentals dollar i förlorad profit.

Scenen för den flygande frukträden utgjordes av den utspridda lantgården med utsikt över Bribie Passage. (strax norr om Brisbane, 27°00S. lat., 152°59Ö. long. Red. FSR).

"Jag var ute och arbetade i närheten av gården en eftermiddag, några år tillbaka, då marken skakades av en serie kraftigt dunkande ljud," berättade Harry för mig.

"I tron att det var en jordbävning skyndade jag mig bort till min bror Gordons hus, för att försäkra mig om att han var OK."

"Han hörde också ljuden och var övertygad om att de kom från området bakom gårdshuset."

"Vi gick bort dit tillsammans

av Gordon Creighton

med en lärare från orten och upptäckte att 15.000 ananasblast som gjorts färdiga för plantering hade försvunnit."

"Det fanns ingen väg som ledde in i det området av egendomen – och inte ens en helikopter kunde ha tagit sig in utan att upptäckas."

"Jag tvivlar inte på att ett UFO knäckte de där ananasblasten. Under flera år har de tagit vad de vill från bondgårdarna häromkring. Vid flera tillfällen har de till och med tömt dammarna på vatten."⁽²⁾

"Ortsborna tror att UFO:n har en bas inuti Glasshouse Mountains. Man har sett dem flyga in i bergskedjan – och bergen brummar ofta på nätterna."

"Jag drar mig inte för att slå vad om att mina ananasblast planterats någonstans i den basen – långt under markytan."

Harry Roy såg sitt första flygande tefat år 1920, när han var sex år gammal.

"Det var en jättestor silveroval, vinglös och ljudlös," drog han sig till minnes.

"Jag tittade på det när det svävade på låg höjd över vår gamla borte fruktträdgård – sedan drog det iväg mot Nambour. På den tiden hade jag naturligtvis ingen aning om vad ett UFO var, men från den gången och framåt i tiden har jag fortsatt att se dem – och hittat deras landningsplatser."

"På 1930-talet, när jag drev boskap runt saltträskmarkerna i Bribie Passage, upptäckte jag ofta brända cirklar upp till 36 fot (ca 11 m) breda."

"De var en gåta för mig fram till 1950-talet då alla flygande tefatshistorierna började dyka upp i tidningarna."

Harrys UFO-kontakter har inte endast varit fjärrobservationer. Han drar sig till minnes en skrämmande snudd med en av allt att döma främmande varelse.

"Jag vaknade och såg en man iklädd en silverglänsande dräkt stå vid sidan av sängen," drog han sig till minnes.

"Jag bara låg där och stirrade, oförmögen att röra mig eller ropa till min fru, Irene. Mannen drog med sin hand över mitt hår och gick sedan in i barnens rum. Jag hade ingen kraft att hindra honom. Jag är ganska övertygad om att jag haft andra kontakter som jag inte har några minnen av."

"För flera år sedan, när jag red häst från Mill Ridge till Campbell's Mill, förlorade jag en tidsperiod på tre timmar."

"Jag borde ha kommit fram kloc-

kan sex, efter en 20 minuters färd, men kom inte dit förrän nio."

"Min kamrat, som hade väntat på mig i sin Vanguard, låg i djup sömn när jag äntligen dök upp."

"Ingen av oss kunde redogöra för den förlorade tiden – men jag är säker på att vi hade förts bort någonstans."

Harry säger att han kan "känna" närvaron av UFO:n.

"En dag körde jag till Mooloolaba med min fru då jag plötsligt fick en känsla att jag skulle stanna bilen," sade han.

"Jag sade åt henne: 'Pojkarna är därborta någonstans – de dyker upp när som helst.' Då svarade Irene: 'Min Gud, du har rätt.'"

"Tre ovala farkoster, pulserande från djuprött till blått, svävade ovanför vägen."

"UFO:n söker sig speciellt till Solskenskusten (den australiska ostkusten)."

"Och de verkar ha upprättat mental kontakt med ganska många av oss här."

ANM. AV FSR:s RED.

(1) Som exempel på plantsnatterier se nr 10, 13 och 59 av närtakterna med främmande varelser (65 allt som allt) som tagits upp av mig för Sydamerika, upp till 1965, i min artikel *The Humanoids In Latin America*, i *THE HUMANOIDIS*, redigerad av Charles Bowen (1969, med nytryck 1974 och 1977 av Futura Books, London – pocketboksversionen). (Ett fåtal kopior av denna klassiker, sedan länge out of print, är fortfarande tillgängliga från High Wycombe.)

Se också det berömda franska fallet med lavendelodlande Monsieur Maurice Massé i Valensole, som i juni 1965 blev av med ett flertal plantor när hans farm besöktes av små främmande varelser. (Se *A Significant Report From France* av Charles Bowen, i FSR 11/5 [sept.-okt. 1965]; *The Significant Report From France* (G.E.P.A. Report) och *The Valensole Affair* av Aimé Michel (dessa sista två artiklar bägge i FSR 11/6 (nov.-dec. 1965); *Comment on The Valensole Affair* av Dr. Bernard Finch, i FSR 12/1 (jan.-feb. 1966); *The Valensole Questionnaire* av Luis Schönherr i FSR 12/2 (mars-april 1966); *Replies To Questionnaire* av Luis Schönherr, *Valensole-Further Details* av Aimé Michel, och en fransk fredsdomares *Tentative Reply To Luis Schönherr's Questionnaire* – dessa tre sista artiklar alla i FSR 12/3 (maj-juni 1966); *A Visit To Valensole Two Years Later* av Aimé Michel och Charles Bowen, i FSR 14/1 (jan.-feb. 1968).

(2) Om vattenstödler ur dammar och behållare etc., se *Australia: On The UFO Trail, IV* av Paul Norman, i FSR 35/1 (mars 1990); *Australia: On The UFO Trail, V* av Paul Norman i FSR 36/3 (hösten 1991).

Det förekom också, under tidigare år (1960-talet eller däromkring), flera spekta-

Fortsättning på sid. 6

Forskning kring kidnappningar i Australien

Australien är en ökontinent. Till storleken är den omkring 80% av den yta som utgör USA, men har endast en befolkning på 16 miljoner. Dess kustområden är de mest tätbefolkade, med vidsträckta inlandsområden som utgöres av isolerade öknar.

Australien är ett mångkulturellt samhälle med en ursprunglig befolkning som utgöres av infödda aboriginer, därefter invandrare som först kom från Storbritannien och senare Europa, samt nu från Asien. Det har ett demokratiskt system av Westminstermodell, med en central förbundsregering och åtta statsregeringar.

Massmedia innehåller ofta notiser om UFOs. Ämnet tages emellertid sällan på allvar. Kidnappningar är till exempel långt ifrån något som man diskuterar dagligen. Endast ett kidnappningsoffer har varit gäst i en på tittarvänlig tid pratshow i TV. Utländska dokumentärer om UFOs visas då och då med avsnitt som omhandlar kidnappningar.

Trots att böcker av Randles, Vallée, Strieber, Hopkins, Fiore, Jacobs och Schnabel har funnits i bokhandeln, så har endast Striebers "Communion" haft någon slagkraft. Böcker kommer inte ut i Australien förrän 4-6 månader efter att de publicerats i Storbritannien eller USA.

Katalog

Jag har nyligen blivit färdig med en uppdaterad katalog om australiska kidnappningsfall. Katalogen är ämnad att lämna korta sammandrag av kidnappningsberättelser som samlats in från Australien och Nya Zeeland. Den har tagits fram ur en större katalog om fall som omhandlar "tidsbortfall", kidnappning och "kidnappningslika" rapporter, av vilken den femte upplagan sammanställdes i december 1993.

I urvalet av fallen för denna katalog var det nödvändigt att definiera ordet "kidnappning". Jag beslutade mig för att använda den som beskrevs i en artikel med rubriken "Psychosocial Characteristics of Abductees: Results from the CUFOS Abduction Project", författad av Mark Rodeghier, Jeff Goodpaster och Sandra Blatterbauer, som fanns att läsa i volym 3 1991 av J. Allen Hynek Center for UFO Studies' *Journal of UFO Studies*.

Denna definition är:

1. "Ett vittne måste ha förts bort mot sin egen vilja från normala, jordiska omgivningar av ickemänskliga varelser.

av Keith Basterfield

2. Dessa varelser måste föra vittnet till ett annat inneslutet utrymme som inte är jordiskt till utseendet och av vittnet uppfattas som ett rymdskepp.

3. På denna plats måste vittnet antingen utsättas för olika procedurer som verkar vara undersökningar av något slag, kommunicera (verbalt eller telepatiskt) med varelserna eller båda delarna.

4. Dessa upplevelser kanske minnes medvetet eller genom olika slag av fokuserad koncentration, som till exempel hypnos, eller genom en kombination av båda."

I jämförelse med Förenta Staterna fortsätter media i Australien med att ägna mycket lite uppmärksamhet åt ämnet. Det som visas i TV är i allmänhet importerade specialare om UFOs vilka delvis omhandlar kidnappningar. Miniserien "Intruders" ("Inkräktare") sändes emellertid som en serie i två delar i mitten av 1992. Intressant nog dök inga nya fall upp som ett resultat av visningen. För det andra inleddes av UFORA ett sökande efter australiska kidnappningsoffer mot slutet av 1992, vilket uppmärksammades ganska rejält av media och resulterade i mottagandet av ett flertal rapporter om nya fall vars detaljer förts in i denna uppdaterade katalog. För det tredje innehöll sena pratshower intervjuer med Travis Walton som var här i Australien med anledning av filmen "Fire in the Sky".

Det finns fortfarande inget brett sinne för kidnappningsfenomenet bland läkarkåren i Australien. Det finns sålunda bara omkring ett halvt dussin i hela landet, enligt vad jag känner till, som har ägnat sitt intresse åt det. UFO Research Queensland samarbetar med en industripsykolog och startade nyligen en stödgrupp för kidnappningsoffer. Bill Chalker och Robb Tilley i Sydney har slagit sig ihop med flera psykologer. En stödgrupp för kidnappningsoffer finns också i Sydney. I Adelaide har författaren och Peter Jones värvat en psykolog och en psykoterapeut.

Två fallstudier har publicerats. Ett om kidnappningsoffret "Susan" i *IUR* 16 (2): 4-6 & 22, och ett om Puddy-kidnappningen i *IUR* 17 (3): 13-14 & 23. Det har planerats att undan för undan dokumentera och publicera andra när tiden så tillåter. Flera av dessa berättelser avslöjar invecklade skildringar som omhandlar multipel-episoder av "kidnappning", "tidsbortfall" och/eller psykiska/paranormala händelser. Den

senare aspekten har mycket ofta förbi-setts av amerikanska forskare.

Analys:

Kompileringen av "tidsbortfall", "kidnappningslika fall" och kidnappningar omfattar totalt 83 rapporterade händelser från Australien och Nya Zeeland.

Ett exempel på en australisk "tidsbortfall"-händelse lyder enligt nedan:

En natt i september eller oktober 1970 lade en man i Sydney, New South Wales märke till en rödorange glöd i busklandet nära sitt hem. Han tog sin hund och gick ut för att undersöka saken. När han kommit närmare såg han ett sken lysa upp området. Hans hund blev uppgjagad och sprang in bland buskarna. Härnäst uppstår tydligen en diskontinuitet i hans fysiska och emotionella reaktioner - en tydlig period av "tidsbortfall". Det nästa han minns är att han ser en uggle flyga förbi och han kunde höra sina egna innersta tankar:

"Det finns något jag borde minnas." Märkligt nog, trots sin tidigare nyfikenhet när det gällde skenet, tappade han nu intresset och gick hem.

Ett exempel på en australisk "kidnappningslik" upplevelse är en som undersöktes av min kollega Bill Chalker i Sydney:

Den inträffade 1976 i en lantlig del av New South Wales. En 31-årig kvinna höll på med dammsugning omkring middagstid en dag då hon blev illamående. Plötsligt uppenbarade sig tre små varelser framför henne. En av varelserna var ca 1,5 m lång, mycket slank och med ett avlångt ansikte. De andra två var mycket kortare, med knubbiga, bredare ansikten. Alla tre hade stora ögon, med en antydning till näsa och mun. Alla bar slöjliknande kappor. Telepatiskt talade den längre av varelserna till henne och sade att hon måste följa med dem. Kvinnan vägrade. Det nästa hon minns är att hennes fästman kom hem klockan 17.30. En hypnosregression avslöjade inte mycket mer än det hon mindes i medvetet tillstånd.

Om vi emellertid använder oss av CUFOS-definitionen av vad som kan anses vara en kidnappning, blir detta antal "tidsbortfall", "kidnappningslika upplevelser" och kidnappningar reducerat till endast 39.

Följande presenterar en analys av data från dessa 39 kända fall:

Vittnena

Fyrtiosex individer var inblandade i de 39 fallen. Av de 33 individer som deltog i fall med endast ett vittne, var

10 män och 23 kvinnor. Det fanns sex rapporter som omhandlade fler än ett vittne, varav följande kanske är det mest intressanta.

Platsen var Adelaide, South Australia, och jag var huvudutredare. Händelsen inträffade i juli 1989.

En man låg i sin säng och försökte somna då ett lågtonigt brummande ljud hördes. Hans fru, som låg bredvid honom och tydligen sov, sade att han inte skulle vara orolig och göra som de sade. Han kunde inte begripa vad hon menade och plötsligt blev han paralyserad. Härnäst märkte han att han svävade ut i hallen och in i vardagsrummet. När han kom in i vardagsrummet såg han sin son i armarna hos en underlig varelse som var ca 1,75 m lång. Den var grönvit till färgen och såg mänsklig ut.

Det nästa han minns är att han ligger i ett mörkt rum. I detta rum fanns en icke-mänsklig varelse. Han beskrev den som en varelse med ett ovalformat huvud och den hade stora svarta ögon formade som ägg. Det fanns ingen näsa, bara två hål, och en smal springa till mun. Sedan svävades han tillbaka och lade sig för att sova i sin egen säng.

Morgonen därpå kände sig både han och hans fru mycket underliga. Hon drar sig till minnes att hon talade i sömnen, men minns inte orden. Hon säger att hon upplevde en närvaro under natten men var inte rädd. Hon har ett minne av att hon låg på ett bord och att några personer tittade på henne. Hon har en känsla av att hon blivit undersökt och sedan glidit tillbaka till sin säng. Hypnosregression av båda personerna bekräftade ovanstående detaljer.

Där åldern uppgives (28 individer) är endast två över 40 år gamla, med en som var 63 år vid tidpunkten för händelsen.

I vilken omgivning sker de australiska kidnappningarna? En analys visar att strax över 61% sker i sovrummet i stadsmiljö och 36% utomhus på landet.

Ett typiskt sovrumsintrång rapporterades från Melbourne i Victoria år 1979 där en man vid namn Mark gått och lagt sig en natt omkring klockan 23.00. Strax efter att han slutit ögonen förlorade han all känsla av ljud och känsel och upptäckte att han färdades i en tunnel genom rymden. När han tittade framåt lade han märke till ett ljus i slutet av tunneln. Det han mindes härnäst var att han låg på ett bord i en "farkost". Han underskattades en läkarundersökning av tre varelser. En av varelserna verkade vara en kvinna av mänsklig ras, med långt blont hår. De andra två var ca 1,5 meter långa, feta, och mörkt brunaktiga till färgen. Dessa två sistnämnda hade trinda ansikten, stora ögon, en stor nä-

sa, breda läppar och större öron än oss. De tilltalade honom på engelska och verkade vara vetenskapsmän. När de tog fram en "scanner" för att undersöka hans kropp fick han fnatt och vaknade upp i sin egen säng. Alla hans tänder kändes domnade och hans knogar var vita.

En representativ händelse på landet var den som undersöktes av Mark Moravec i Ballarat, Victoria, och som inträffade i september 1979 i Jindabyne, New South Wales.

Två unga män som var ute och jagade, rapporterade att de såg ett skarpt vitt, sfäriskt ljus på marken en bit bort. Natten därpå sågs det igen. År 1983 började en av dem minnas en två timmar lång tidslucka en av dessa nätter.

Han mindes medvetet att de båda omgavs av ett blått ljussken när de närmade sig föremålet. De svävade genom en lucka in i ett gråfärgat, rektangulärt rum i UFOt. Efter att ha placerats på två "bänkar" undersöktes de av flera långa varelser. Varelserna var hårlösa, gråa och hade grå bulor där vi har ögon. Smala springor till mun och platta näsor samt avsaknaden av öron beskrevs. Under undersökningen, och utan att riva sönder kläderna, fäste varelserna "sladdar" på deras kroppar.

Den rapporterade mannen kände sig utnyttjad, som något försöksdjur. De fördes sedan tillbaka till platsen där man hämtat upp dem.

Hur beskriver man de rapporterade varelserna?

Tyvärr, kanske beroende på fragmentariska minnen, är data fullständiga endast i 17 fall när det gäller varelsernas fysiska utseende. Förhållandet är nästan mellan 1 och 2 av rapporterade humanoider och icke-humanoider. Kroppslängden varierar från under 90 cm till 240 cm. Stora huvuden rapporteras i åtta fall och det förekommer nio rapporter som uppger att varelsernas ögon är stora. Ögonfärgen är övervägande svart.

Hypnos

Nästan alla australiska kidnappningsoffer har fragmentariska minnen i medvetet tillstånd av några om inte alla sina närbakter. Regression användes i 15 fall. Endast i tre fall fanns inget medvetet minne av någon kidnappning; och vid ett tillfälle i hypnotiskt tillstånd "hoppade" en flicka spontant in i ett "flygande tefat". Förvånande nog inträffade detta sistnämnda fall år 1955 och dokumenterades samma år.

Hur är det med kommunikation?

I 15 fall förekommer uppgifter om kommunikation där 9 uppges vara telepatisk.

Familjeband?

Förutom episoden i juli 1989, som tidigare omnämnts, vilken omhandlar

man och hustru samtidigt, finns endast ett ytterligare fall som klart visar på ett försök att blanda in ytterligare en familjemedlem:

I april 1991 berättade en gift kvinna i Melbourne för mig om en serie händelser som går tillbaka 14 månader från den tiden. Dessa inbegrep hennes 6-årige son som rapporterade att 5-6 små män kom in i hans sovrums och lyste med en "ficklampa" på honom. Han kände sig förlamad och medan de befann sig där sade männen att de inte skulle skada honom, men de undersökte honom och körde upp någonting i hans näsa. Han beskrev dem som gråhyade med stora huvuden och stora svarta ögon.

Kvinnan drog sig till minnes en episod där någonting en natt fysiskt försökte dra ur henne ur sängen. Hon mindes också en episod i 7-årsåldern, som hon trodde var en dröm, där tre tomtenisar kom in i hennes rum och kidnappade henne.

År 1991 blev hon regresserad och detta avslöjades:

1. När hon var 7 år gammal kom sex varelser in i hennes sovrums och förde bort henne till ett rum någon annanstans. Efter att de undersökt henne körde de upp något i hennes näsa. Hon fick veta att hon blivit utvald för någonting, men vad har ännu ej avslöjats. Hon kände på sig att de inte ämnade skada henne. Hon svävades tillbaka till sitt hem och ned i sängen. Hon vaknade upp och trodde att det hade varit en dröm.

2. År 1991, när hon var 36 år gammal, kom några varelser åter in i hennes sovrums och försökte föra bort henne, men hon vägrade följa med. Strax efteråt, och medan hon låg i sin säng bredvid sin man, återvände tre små varelser. De skrapade både henne och hennes man med en "silverkniv" och uppgav att detta var sista gången på ett bra tag.

Vid ett tillfälle berättade de att hon skulle sprida kunskap när de är redo. De sade också att grejen de körde upp i hennes näsa var till för att hålla koll på henne.

Sammanfattning

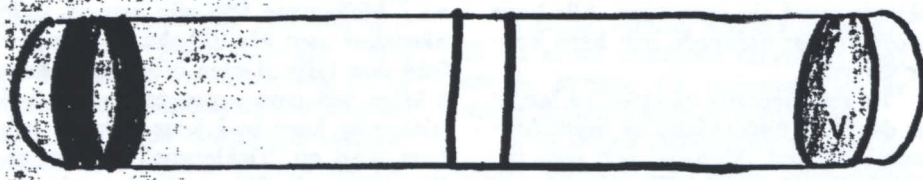
I sammanfattning, trots att Australien genererat ett relativt litet antal kidnappningsfall jämfört med Förenta Staterna, är berättelserna extremt lika dem från andra delar av världen.

MUFON UFO Journal
July 1994
Number 315

Låt det förgångna
begrava sina döda

Vad skrämde Linda och Stefan på himlen?

"Folk får tro vad de vill"

UFO eller flygplan: Stefans egen teckning visar en avlång vinge, ca 50 meter bred med rödgula ljuskapslar på ändarna och ett gulflammande fält i mitten (föremålet rörde sig med den breda sidan framåt).

ODENSBACKEN

– Först blev jag skitskraj. Det var som när man ser på en överklig film - det kan bara inte hända...

Stefan Lauermann, 17 år och Linda Oscarsson, 15 år trodde inte sina ögon när de blickade upp på natthimlen. Ett jättelikt vingformat föremål gled ljudlöst fram mellan molnen.

Det var vid 21-tiden på kvällen den 17 oktober. Stefan och Linda promenerade på gångbron över Kvismare kanal i Odensbacken. De var på väg hem till Linda från Stefans hem på Krokvägen.

– Plötsligt kände jag att det var något konstigt, något som inte stämde. Det kändes som om man var iakttagen. Jag sa det till Linda när vi svängde av efter bron. Jag berättade att jag såg ett främmande föremål på himlen för några år sedan. Troligen var det en satellit eller meteorit.

Tjugo sekunder

Stefan och Linda svängde av efter bron och fortsatte ett stycke längs kanalen. Plötsligt fick Stefan en impuls och tittade upp mot natthimlen. Vad han såg överträffade allt han tidigare varit med om - ett avlångt föremål, svagt upplyst av gula och röda lampor rörde sig ljudlöst mellan molnen. Det passerade norr om Lantmännens silo, fortsatte längs kanalen och vidare mot nordväst.

Föremålet rörde sig ganska snabbt. Hela förbipasserandet tog bara ca 20 sekunder.

– Skulle tro att det gick på 200 till 300 meters höjd. Det är svårt att bedöma, men Lantmännens silo är 40 meter hög och föremålet gick bra mycket högre. Det konstiga var att det inte hördes något alls.

– Vi blev skitskraj och stack hem till Linda, fast vi berättade inget för vi förstod att ingen ändå skulle tro oss.

Svårt att sova

Stefan hade svårt att sova den kvällen. Synen förföljde honom och han fick panikkänslor när han tänkte på det överkliga han varit med om. Linda kände likadant.

– Det var så obehagligt. Precis som när man ser på en överklig film - man vet att det man upplever bara inte kan hända.

Stefan har berättat om upplevelsen för sina föräldrar och kompisar. Reaktionen är blandade. En del skrattar, andra tar det hela mer allvarligt och tror verkligen att Stefan sett en utomjordisk farkost.

Pappa Ludwig Lauermann är övertygad om att sonen upplevt något alldeles speciellt.

– Jag har aldrig sett honom så uppgjagad som den kvällen när han kom hem. Jag vet faktiskt inte vad jag skall tro, säger han.

Besökare

Stefan har aldrig varit med i något UFO-sällskap eller läst någon litteratur i ämnet. Han har ändå alltid trott på liv på andra planeter och att besökare då och då kommer hit till jorden. Det han varit med om stärker den tron.

Obehagskänslan gick så småningom över i nyfikenhet. Flera kvällar har Stefan återvänt till platsen vid kanalen och spanat upp på natthimlen. Han har letat böcker på bibliotek, läst och granskat bilder, men hittills inte hittat något som exakt stämmer med det han såg över Odensbacken.

Stefan och Linda vet att det är vanligt att folk misstror och småskratrar åt dem som tror sig ha sett flygande tefat och "gröna små män".

De är tvärsäkra. Det finns inte någon naturlig förklaring till vad de såg den där oktoberkvällen.

– Det vi såg kan ingen ta ifrån oss, sedan får folk tro vad de vill, säger Stefan Lauermann.

Magnus Börjesson

Nerikes Allehanda 25 nov. 1993

Såg ett föremål lysa över kyrkan

Vid 21.30-tiden i söndags kväll stod Christer Johansson på sin terrass och såg ut över Mönsterås-viken.

Då fick han syn på ett lysande föremål strax över kyrkan.

Han fotograferade det och tänkte sedan inte så mycket på det - inte förrän han några dagar senare läste om några oskarshamnabor som var för sig uppgett att de sett något som de tror kan ha varit ett UFO vid ungefär samma tidpunkt, fast i Färbotrakten.

Eftersom Christer Johansson är van fotografer och ofta fotograferar nat-tetid under svåra ljusförhållanden så var han övertygad om att han hade bilder på föremålet. Han lät framkalla filmen, men negativen var helt blanka. Däremot har de övriga bilderna på filmrullen blivit bra.

Bananliknande föremål

Christer Johanssons observation av föremålet ovanför kyrkan stämmer överens med de övriga observationer som gjordes i Oskarshamnstrakten på söndagkvällen.

– Det såg ut som ett bananliknande föremål, orange till färgen. Det lyste ungefär som en orange gatlykta. Först trodde jag att det var månen. Kan den verkligen se ut sådan, tänkte jag. Därför fotograferade jag den och gick sedan in. När jag tittade ut var den borta, berättar Christer.

I de flesta fall rör det sig inte om några mystiska luftfarkoster, utan det kan vara förändringar i atmosfären som orsakar ett slags sken.

Allra vanligast är att det handlar om vanliga flygplan eller helikoptrar. Men på luftfartsverket kunde man på torsdagen inte bringa någon klarhet i hur det ligger till i det här fallet.

Det återstår alltså att se vad UFO-forskaren kan komma fram till.

Åsa Borefur

Östra Småland 25 jan. 1994.

Växthusarealen på Island uppgår till ca 18 ha och alla växthus och bostäder uppvärms med jordvärme.

Den underliga resan till en annan planet

Denna förbluffande händelse ägde rum den 15 maj 1990 i byn Sandla på Ösel i Estland.

Klockan var ungefär kvart över elva på sena kvällen, då Virve Havi, som just hade somnat, väcktes av en duns. Först trodde hon att det var hennes make Kalju, som återvände från arbetet (det pågick vårsädd). Men så hördes ett konstigt skratt i köket. Hon förstod att någon måste ha tagit sig in i hennes hus. Hon tände lampan och gick för att titta efter.

Då såg hon att det hade kommit in en främmande man i vardagsrummet. Hon beskrev mannen som spenslig och något längre än hon själv (173), ungefär 180 cm lång. Han hade långt mellanblont hår, ett vackert gyllene ansikte och stora blå ögon. Han var klädd i en brun overall med bälte på.

Virve Havi sade: "Jag trodde att det var Kalju." Mannen frågade i sin tur med gnisslande röst på estniska: "Vem är det?" Virve förklarade: "Min man, sonens far... Jag ser att jag fått gäster." Skrattet kom från köket. I hennes kök fanns det ytterligare två män, som med gnisslande röster pratade sinsemellan på ett obegripligt språk.

Mannen i vardagsrummet sade: "Vi har kommit på besök. Vi inbjuder er att även besöka oss och se vårt land och hur vi har det."

Virve svarade: "Gärna. Men jag måste sköta boskapen och har allt möjligt annat att göra just nu."

Främlingen förklarade: "Ni är tillbaka medan det fortfarande är morgon."

Virve var alltför osäker. Men humanoiden försäkrade att de kunde landa igen på samma plats. Då lovade hon flyga med men ville först klä sig, hon hade bara nattlinnet på sig. Hon försökte gå och byta men det fanns liksom en osynlig mur som hindrade henne. Humanoiden sade att några andra kläder egentligen inte behövdes. Han försäkrade att hon inte kommer att skadas. Hans tonfall var hjärtligt.

Då försökte hon övertala humanoiden att i stället ta med sig hennes yngste son Kullar och försökte väcka honom. Men varelsen sade: "Nej, nej! Låt honom sova!" Kullar nästan vaknade men då höjde ufonauten sin hand och pojken sov vidare ännu djupare.

Nu kom två främlingar från köket och frågade mannen i vardagsrummet på sitt eget språk. Besökaren förklarade någonting för dem och nickade till sist. De två hade stått vid

tröskeln, men gick sedan tillbaka till köket. Snart hördes det en duns och de två försvann. Nu fick Virve klart för sig att dessa underliga varelser hade kommit in i huset genom barnkam-marens vägg. Dunsen skrämde henne så att hon tappade balansen. Humanoiden stödde henne.

Samtalet mellan rymdvarelserna och Virve hade pågått kanske en kvart. Slutligen sade främlingen: "Ni lovade ju komma! Kom, så går vi!" Han riktade händerna mot henne. Då hördes det en duns och sedan gick de ut - rakt igenom väggen. Virve blev förvånad över att även hon kunde gå genom väggen.

Medlemmar i Solna Astronomiska Förening kunde i maj 1992 hos Virve Havi konstatera att på den del av vägen, där humanoiderna gått igenom, hade färgen blivit mörkare och sedan börjat falla av.

Ufonauten och Virve gick mot brunnen och humanoiden höll sin ena hand på hennes axel. Sedan leviterade de ovanför marken, brunnen och träden, men under elledningarna, tills de kom fram till en fantastisk flygfarkost, som svävade i luften ovanför ett fält. UFO:t var kanske tre meter högt och fyra meter i diameter. Det omgavs av ett grått dis. Humanoiden hade flugit till höger om Virve.

Det syntes en dörröppning. Varelserna och Virve gick in i farkosten, där de två andra redan väntade - de hade ju gått i förväg. Men de befann sig i en annan kabin, där det syntes ytterligare en flygare. Totalt var det alltså fyra varelser i denna rymdfarkost.

Virve var redan på väg in i pilotkabinen, där de tre flygarna satt vid styrpanelen (framför två av dem fanns det alla möjliga knappar), då humanoiden som följde henne sade: "Snälla ni, gå inte dit!"

Under tiden hade han stängt dörren. I passagerarkabinen fanns det tre fina gråblå fätöljer. Även väggarna och taket hade draperats med samma tyg. Kabinen var kvadratisk. Följeslagaren bad henne sätta sig. Pilotkabinen var mycket mindre. En fätölj vid fönstret i passagerarkabinen förblev alltså ledig. Humanoiden satte säkerhetsbältet på henne. Hon tittade genom fönstret, som var av ett mycket tjockt glas. Hon misstänkte att det kunde vara förstöringsglas. Även piloterna hade ett fönster.

Det hördes ett frasande ljud. Och sedan flög farkosten, först långsamt, långsammare än ett flygplan. Det hördes ett svagt surrande från motorn. Samtidigt fylldes kabinen med grå dimma. Virve började må dåligt. Hennes huvud sjönk ned. Men då steg ledarhu-

manoiden upp och gick bakom henne samt höll sina händer ovanför hennes skuldror. Hennes blodcirkulation kom igång igen och hon kunde andas lättare. Hon mätte bättre. De flög just då över byn Sandla. Innan farkosten startades hade en pilot på estniska (!) frågat ledaren om de flög utan ljus eller med. Han svarade: "Vi kom utan ljus och så återvänder vi också!"

Medan rymdskeppet flög över byn ställde följeslagaren frågor om ett par byggnader. Snart befann de sig över staden Kuressaare och dess flygfält. Byn Sandla, där Virve bor, ligger 23 kilometer från Kuressaare. Virve fick förklara att hon åkte buss till staden för att göra större inköp. Nu såg hon landsvägen mot Pihkla.

Då var de redan över Östersjön och flög söderut. Virve såg just Abruka-ön, när farkosten stannade - de hade redan flugit i ca tio minuter. Men nu började farkosten plötsligt accelerera. Med en enorm hastighet flög den genom molnen och sedan var planeten Jorden borta. Det var helt mörkt utanför rymdfarkosten.

Under tiden utfrågade humanoiden Virve. Han ville bland annat veta vilka färdmedel hon använde och vad hon sysslade med. Virve berättade att hon vanligtvis cyklade och arbetade vid kolchosen.

Resten av restiden var ytterst kort - högst fem minuter. Totalt alltså bara en kvart. Snart landade farkosten på en annan planet.

Där fanns det grönt gräs överallt, däremot inte träd. Men himlen var blå. Det verkade vara gryning - i alla fall en mycket tidig morgon. Någon sol syntes inte till. Här och var fanns några buskar. Hon såg en bred vit landsväg. Vid vägen låg en mycket lång rad låga, runda, likadana hus med platta tak. De flesta fönstren lyste. Det fanns mycket folk ute. Här och var syntes också gråfärgade fordon som påminde om våra minibussar men utan hjul. Några män tycktes laga ett sådant fordon.

De leviterade ut ur farkosten som svävade ovanför gräset. Det var en mycket härlig och väldoftande luft på denna planet. Hon njöt av att inandas den. Humanoiden, som följde henne, märkte detta och frågade om det var något särskilt hon kände. Virve sade att hon tyckte mycket om luftens behagliga doft.

När humanoiden tillsammans med Virve hade landat på landsvägen, började andra ute på gräset ropa och springa mycket fort mot dem. De tycktes ha roligt. Virve blev rädd för dem. Någon blåste i horn och började tala till

dem med sin gnisslande röst. Folk lugnade ned sig och stannade på andra sidan av vägen, och ropandet upphörde. Det syntes tusentals personer överallt. Alla hade likadana mörkbruna overaller på sig. På fötterna hade de stövlar. Alla såg ut som jordbor.

Virve ville plocka upp en sten för att ta den med sig och visa för sina barn. Men vägen var liksom asfalterad med en vit massa. Det fanns inga lösa stenar. Ufonauten undrade vad hon letade efter. Virve förklarade att hon ville hitta en sten. Rymdvarelserna begrep inte varför hon behövde en sten.

De hade gått kanske ett hundratal meter, när de kom fram till ett hus som låg avskilt från de andra. Framför huset växte svarta blommor. En vänande humanoid på trappan frågade Virves följeslagare om kvinnan hade förts dit mot sin vilja, eftersom hon var halvklädd. "Nej, nej!" sade Virve. Följeslagaren försäkrade Virve: "Det gör inget att ni har nattlinne på er... Var så god att gå in!" De gick in genom den vita dörren.

Det var ett rätt stort rum med beigefärgade väggar och brunt glänsande golv. Det krumträformiga fönstret saknade gardiner. Fönsterramarna var vita. Mitt i rummet stod det ett runt bord. Vid bordet satt tre varelser. Där fanns endast gungstolar. Den fjärde gungstolen var ledig. Det stod ytterligare två långa vita humanoider i rummet. Tillsammans med följeslagaren fanns det i lokalen sex rymdvarelser. De var alla iklädda bruna overaller. Virve ville lämna sina tofflor vid tröskeln, men följeslagaren sade att det inte behövdes. Han bad henne att sätta sig vid bordet. Rummet var upplyst, men inga lampor syntes till. Överallt på väggarna fanns det olika skåp.

Hon satte sig vid bordet. En äldre man med bruna ögon och glasögon började vänligt tala med henne på ryska, sedan en mening också på finska. Då sade följeslagaren att kvinnan var estniska och att man borde tala estniska med henne.

Då sade den äldre mannen: "Nu pratar vi om det som sker på Jorden." Virve berättade att alla i Estland drömmer om frihet och självständighet. Men Moskva motsätter sig detta. Också Lettland och Litauen vill bli självständiga.

"Men kan ni bli fria?" undrade den äldre mannen.

"Vet inte. Kanske om ett par år ser vi om det är möjligt. Men det kanske blir våldsamerhet då."

"Nej, det blir inga våldsamerheter. Men om det blir det, så är vi beredda även på det," avslöjade humanoiden och fortsatte utfrågningen. "Vill alla i Estland att landet blir självständigt?"

"Alla," försäkrade Virve.

"Även du?"

"Även jag!"

Sedan frågade mannen om hon trodde på Gud.

"Det gör jag. Men jag vet inte om Han verkligen existerar."

"Existerar, existerar," sade humanoiden allvarligt och nickade självsäkert som om han verkligen visste vad han talade om.

"Hur har ni det med livsmedel?"

"Inte så illa. Vi klarar oss. Jag själv har boskap också."

"Men det blir bara sämre med tillgången på livsmedel!" förutsade mannen. Så blev det också.

Medan utfrågningen pågick antecknade en humanoid bredvid Virve allting som sades. Han använde något slags hieroglyfer, som oftast påminde om hjärtformiga symboler. Då och då lämnade han mellanrum. Två stående varelser liksom filmade allting med några apparater som Virve uppfattade som kameror.

Samtalet varade länge. Hon trodde att det hade gått flera jordiska timmar. I fönstret hade det blivit betydligt ljusare. Himlen var nu ljusblå. Virve sade att hon nu måste återvända, då det snart var dags att mjölka korna och ta hand om djuren.

"Ja, förlåt oss! Men får vi först ställa bara ytterligare några frågor?"

"Var så goda!" sade Virve generöst.

"Har du även tidigare haft med sådana som oss att göra? Ni verkar så modig och pratsam."

"Nej, men man har berättat om er i radio och TV. Det hävdas att man söker oss från andra planeter."

"Har man berättat dåliga saker om oss?"

"Nej då! Bara bra saker! Man har berättat att det kommer olika varelser till Jorden, både långa och korta. Till och med gröna varelser."

De nickade, de visste om det.

Sedan frågade den äldre mannen om vid vilken ålder man brukar gifta sig och om hur många barn man har i familjerna, samt hur många barn hon själv har.

"Jag har tre barn, två söner och en dotter. Dottern är redan gift. Den äldre sonen Gunnar tjänstgör i Tjeljabinsk i Sovjetarmén."

Det ville humanoiderna veta mera om. "När kommer han hem?"

"I juni."

"När är juni?"

"Om en månad," förklarade Virve.

Då undrade rymdvarelserna om Gunnar inte kunde följa med någon annan gång, när han återvänt hem, och berätta om sin tjänstgöring i armén. Virve ansåg att det var helt möjligt.

Nu ville hon själv veta vad deras planet heter. Men den äldre mannen sade att detta inte fick avslöjas. Det var strängt förbjudet.

Till sist undrade humanoiderna

om hon ville komma även en andra gång på besök.

"Javisst," lovade hon.

Då var det dags att gå. Virve vinkade åt dem och de vinkade tillbaka.

Tillsammans med följeslagaren gick hon ett tjugotal meter. Sedan fattade han hennes hand och de leviterade in i rymdfarkosten som omgavs av det grå diset.

Under återresan märkte humanoiden att Virve hade problem med sina armar. Hon förklarade då att hennes armar hade värkt i många år. Ufonauten lovade att lindra hennes plågor men tillade att värken inte skulle försvinna för gott. Dock hade värken ännu i maj 1992 inte återkommit.

Snart var de tillbaka på Jorden. Virve var orolig och undrade om humanoiderna verkligen kunde hitta Sandla och landa rätt. Följeslagaren svarade: "Ingen fara! Visst kan vi hitta samma landningsplats."

Då såg hon staden Kuressaare och blev mycket glad. Redan flög rymdfarkosten över Sandla och landade på fältet. Vid landningen slog det lock i hennes öron. Följeslagaren ville veta vad som hände. Virve förklarade.

När de hade landat och följeslagaren öppnat dörren, frågade Virve om Kalju redan hade kommit hem från arbetet. Rymdvarelserna tittade ut genom dörröppningen, stirrade mot huset och sade: "Han är hemma och sover i sin säng."

"Nu går jag själv hem," sade Virve.

"Nej, jag för dig tillbaka till sovrummet." Så leviterade de över elledningar och trädtoppar. Hon kom in genom väggen och hamnade rakt i sängen, som skakade något. Vid dunsen vaknade maken Kalju och frågade: "Jaså, är det dags att komma hem nu?"

Men hon kunde inte riktigt prata om det inträffade. Hennes kropp darrade.

"Var kom du ifrån?" ville maken veta.

"Jag berättar om det någon annan gång, nu sover vi," lovade Virve. Klockan var 4.23.

Hon berättade om sitt äventyr med rymdvarelserna senare. Hon sade att hon egentligen hade varit ganska rädd då och då.

Maken Kalju hade letat efter Virve klockan halv ett men naturligtvis inte hittat henne. Lamporna var tända så han trodde att hon måste ha haft bråttom att gå hemifrån. Han frågade sin yngste son Kullar, som i sömnen hade hört några män prata inne i huset men inte orkat stiga upp för att titta efter.

Maken började klandra Virve för att hon hade följt med helt främmande varelser. "Tänk om de inte hade släppt dig!" skrämdes han.

Kalju hävdade att man aldrig kun-

de veta om sådana varelser släpper en jordmänniska eller inte.

Den 15 juli 1990 vid 22-tiden, exakt två månader senare, kom rymdvarelserna tillbaka.

Sonen Kullar och maken låg och sov i vardagsrummet. Hon själv hade just kommit från ladugården, gått in i sovrummet, släckt lampan och lagt sig när det hördes en duns. Följeslagaren hade kommit in i rummet. Han bad om ursäkt och sade: "Förra gången kom vi överens om att ni flyger med oss ytterligare en gång. Kom, så går vi nu!"

Virve ville tända vägglampan, men varelsen tillät henne inte göra detta. Hon ville klä sig, men humanoiden avrådde henne att göra det. Han ville veta var hennes äldste son fanns. Hon berättade att Gunnar dagen innan åkt till fastlandet.

Men Virve tvekade denna gång: "Nej, jag tror inte att jag kan följa med."

"Varför inte? Förra gången hände det ju ingenting farligt med er," sade följeslagaren förvånad.

"Men denna gång vill jag helst inte flyga med. Jag mådde inte riktigt bra efter den första resan. Det susade i öronen och jag hade hjärtbesvär och problem med nerverna," förklarade Virve. Hon försökte sedan hitta på någon förevändning för att slippa flyga igen: "Dessutom trodde ingen på mig!"

"Det spelar ju ingen roll att ingen tror på det! Kom bara!"

"Nej, jag tror inte det! Men ta min man i stället," föreslog hon. "Vi kan gå in till maken och sonen!"

"Nej, nej!" sade följeslagaren bestämt. "Vill ni inte ha några kontakter alls med oss?" undrade han.

"Jodå! Men jag skulle vilja flyga med er en annan gång och ha fina kläder på mig," envisades Virve.

"Jag kan inte avgöra om jag kan komma ytterligare en gång. Vi har en kommission som sänder ut oss. Jag vet inte vart vi skickas i framtiden. Men du kommer att ångra dig," förklarade rymdvarelsen.

Humanoiden tog plötsligt tag i hennes hand. Det hördes ett klat-schande ljud. Han sade: "Detta får ni som ett minne av oss." Efteråt såg hon att det fanns liksom ett rött, runt stämpelavtryck på hennes handflata. Senare skrapade hon bort det med kniv.

Hon slet sig loss. Följeslagaren bad om ursäkt och sade att om Virve inte ville följa med, så slapp hon. Men hon borde inte vara rädd. "Med våld tas ingen med! Men du kommer att ångra att du inte ville följa med även denna gång."

Då hördes återigen en duns och han försvann. Rummet var fyllt av det blå diset.

Hon satt i sängen och funderade

över det inträffade. Senare ångrade hon faktiskt att hon inte följde med dessa vänliga varelser.

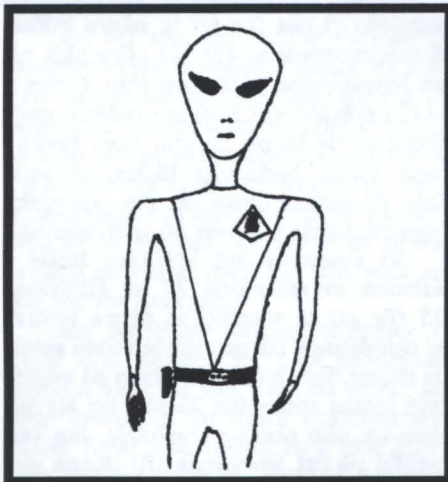
Då och då observerade hon hur UFOs flög över hennes hus. Så iakttog hon en flygfarkost även den 13 maj 1992. Den flög över men landade aldrig.

Om fallet Virve Havi har man berättat även i Moskvass TV.

"UFO-gåtan fördjupas", av Jüri Lina

Fortsättning från sid. 15

bakåt i omkring 30 grader från det vertikala. Framför mig fanns något som verkade vara en rad av små dataskärmar som sköt ut en bit från den runda väggen. Jag visste att detta bord var en sofistikerad sensor och registrerade mina tankar, känslor och fysiologi vilka visades upp på dessa skärmar. Denna varelse identifierade sig som Quaylar. Quaylar hade vid ett tillfälle placerat tillbaka mitt ena ben i fotvristen mot bordets yta. Denna process varade i omkring fem minuter. Den telepatiska eller tankedelande processen lät mig ta del av en hel del information som inte var direkt kommunikation. Quaylar följde mig till utgången och jag hopp-svävade till marken ca 4,5 eller 6 meter ner. När jag resynkade såg jag fantombilens ljus. Var detta en signal till mitt undermedvetande att något märkligt gripit in under missing-time-perioden?

Bill Hamiltons skiss på Quaylar.

Ett annat begrepp som gjorde ett starkt intryck på mig under hypnosen var att missing-timeperioden eller minnesförlusttillståndet orsakades av en fasförskjutning i tiden. Tidsfrekvensen i detta föremåls fält var inte synkroniserad med vår normala jordtidsfrekvens, vilket ledde till ett medvetandegap i minnet.

Jag väntade inte för att följa vetenskapliga procedurer och låta hypnotisera Pamela och mig separat vid olika tidpunkter, men vi gjorde detta senare. Vi försökte dokumentera allt vi kunde. Jag tog ett dagsljusfoto på rastplatsen

från samma lastbilsvinkel som det nattliga fotot på föremålet för att visa utsikten från vår observationsvinkel, samt även visa öknens buskar över vilka föremålet färdades.

När jag hypnotiserade Pamela på torsdagkvällen den 18 mars dök flera detaljer upp. Pamela mindes att hon stod som fastfusen utanför farkosten och att den lilla Grå stod bredvid henne. Hon rapporterar också ett smärt-samt surrande i sitt vänstra öra. Fram till denna avskiljande punkt överensstämmer våra beskrivningar av händelseförloppet fullständigt, med undantag av den korta tidsperiod då jag sträckte mig efter min kamera bakom sätet. Hon minns sedan en blåvit ljustråle tunn som en penna komma ut ur farkostens botten och träffa hennes högra öga precis till höger om pupillen. Och faktiskt finns det en fläck på högra sidan av irishinnan i läge klockan 9 där strålen träffade. Hon minns också att hon såg två män observera henne från en skåpbil på landsvägen. Hon påstår faktiskt att den lilla Grå ledde henne bort från skåpbilens riktning till andra sidan av lastbilen så att hon inte skulle kunna ses. Hon drar sig också till minnes detaljer om fantombilen som vi såg efter tidsgapet.

Torsdagen den 1 april regresserades Pamela igen av hypnoterapeut Yvonne Smith. Denna gång mindes Pamela att hon fördes in i den vita skåpbil hon såg stå på vägen. Skåpbilen hade en antenn på taket. Inuti skåpbilen fanns två män helt klädda i svart med svarta baseballkepsar på huvudet, vilka utsatte henne för ovälkomna procedurer. De hällde några droppar av en vätska i hennes högra öga och placerade ett underligt instrument i hennes vänstra öronkanal. Hon minns att hon såg elektronisk utrustning i skåpbilen samt automatvapen. Hon drar sig också till minnes att dessa män varnade henne för att berätta om sina upplevelser. Hon såg inte den lilla Grå under denna period, ej heller minns hon exakt hur hon placerades tillbaka i läge vid sidan av vår lastbil.

Vi hade ytterligare regressioner med Leslie Freeman, en psykolog och hypnoterapeut som samarbetar med vår lokala MUFON-grupp i Los Angeles. Detaljerna som kom fram ur dessa sessioner är för talrika för att ta upp här.

Jag har fått andra att rapportera om missing-timeupplevelser i Tikaboo Valley. Min uppfattning är att detta inte har något att göra med testflygning av skivor från Område S-4. Något främmande dväljes i denna del av Nevada och har blivit intresserat av besökare som kommer för att titta på himlen runt Område 51.

MUFON UFO Journal
August 1993. Number 304

Närkontakt i Område 51

Två UFO-forskare som letade efter "Gamle Trofast" fick mer än valuta för pengarna!

Det kallas The Ranch, Watertown eller Dreamland. Det utgör en del av ett vidsträckt militärreservat i centrala Nevada, där landets mest avancerade flygplan, bl. a. spionplanen U-2 och SR-71 har flygtestats, där man använt sig av den långa landningsbanan vid Groom Lake. Sedan 1989 och publicerandet av Robert Lazars historia om konstruerandet av en "främmande" rymdfarkost i Område S-4, några kilometer söder om Groom Lake vid foten av Papoose Mountains, har hundratals besökare kommit till Little Ale'Inn i Rachel, Nevada, och vad som kallas Mailbox Road för att titta på de lysande UFOs som visar sig bortom Jumbled Hills. Ett flertal vittnen påstår sig ha sett klassiska UFOs och dussintalet fotografier och videofilmer bekräftar deras påståenden.

Förspel till "missing time"

Jag träffade Pamela 1991. Hon hade haft åtskilliga kontakter med främmande livsformer vid sitt hus nära Rosamond, Kalifornien, vid foten av Tehachapi Mountains. Hon har minne av ett möte i juni 1990 med en liten kartongfärgad varelse som liknade en av de Grå. Denna varelse bar en åtsittande svart dräkt i ett enda stycke. Hon stod på trappan till sin veranda och trätte med denna varelse en tidig morgon. Det var varken hennes första eller sista kontakt. Jag har beskrivit några av hennes upplevelser i januari-numret 1992 av denna *Journal*.

Jag har haft ett par egna kontakter. Den mest säregna inträffade den 8 maj 1981 i Arizona. Jag minns att tre små vithyade varelser dök upp vid fotändan av min säng medan jag befann mig i ett hypnogogiskt tillstånd. När de plötsligt gav sig iväg fylldes luften i sovrummet av en doft av ozon.

Jag har undersökt kidnappningar sedan 1976 och är förtrogen med många typer av upplevelse med olika varelser. Jag kunde emellertid aldrig drömma att Pamela och jag skulle uppleva "missing time" tillsammans!

Jag är väl medveten om att kidnappingsrapporter har genererat en häftig motreaktion från den allmänna sektorn från auktoriteter som Carl Sagan och dr. Robert Baker. De vill avfärda dessa kontakter som hypnopompiska hallucinationer eller någon annan nästan trovärdig psykologisk kategori i syfte att undvika att behö-

av William F. Hamilton

va konfronteras med möjligheten av fysiska händelser som ger en antydning om mycket djupare implikationer. Jag är också medveten om det faktum att exponeringen av UFO-material tenderar att "förorena" vittnenas berättelser om sina upplevelser och försvagar värdet hos vittnesmålen. I detta fall kan man dra slutsatsen att mitt vittnesmål är "superförorenat" av en bakgrund av 40 års forskning i detta ämne. Å andra sidan kan man också betänka att jag haft 40 år att betrakta, reflektera över och utvärdera UFO-upplevelser. Med detta sålunda i tankarna presenterar jag här vår historia.

Skarpa ljus över öknen

Pamela och jag gav oss iväg mot Rachel, Nevada tisdagen den 16 mars 1993. Efter att ha stannat till i Las Vegas för att köpa en rulle Ektar 1000, snabb film till min kamera, åkte vi norrut på Highway 93, också känd som Great Basin Highway. Jag räknade ut att vi skulle anlända till Little Ale'Inn omkring klockan 18.00. Vi kom faktiskt dit omkring klockan 17.45.

Medan vi färdades på Highway 93 beslutade vi oss för att ta några bilder på omgivningarna för att göra slut på den långsamma film som min kamera (en Chinon ZoomCam) var laddad med. Några av de högre bergen runt Parahnagat Valley hade vita täcken av snö. Gula blommor lyste i sin vårprakt längs vägkanten. Vi var på gott humör.

Vi stannade vid Mailbox Road i närheten av mile-sten 29 på Highway 375 för att ta ytterligare några bilder. De omgivande bergen dolde redan solen för dagen. En bit längre fram på vägen strax innan mile-sten 26 såg jag att det fanns en stor obelagd rastplats. Jag var inställd på att återvända till denna senare på kvällen.

Vi anlade till Little Ale'Inn och hälsade på Pat och Joe Travis. Pat kände genast igen mig och båda två tyckte det var roligt att träffa oss igen efter vårt förra besök. Exemplar av min bok *Cosmic Top Secret* låg staplade på hyllan och såldes på rea. Jag tog upp en ny bok "Area 51" Viewer's Guide, skriven av Glenn Campbell, en kringresande dataprogrammerare som slagit sig ned i Rachel för att studera de märkliga historier som berättas i dessa trakter och för att kartlägga området. Vi blev senare presenterade för Glenn, en älskvärd ung man. Vi var ivriga att utbyta information, men mat var också en

prioritet. Vi beställde middag och samtalade. Jag bokade också rum i en husvagn för natten, så att vi kunde ge oss iväg tidigt på morgonen till observationsplatsen, och så att vi inte skulle behöva åka så långt för att ta en extra vilopaus.

Vi ställde våra resväskor i husvagnen och lämnade Rachel en aning efter kl 19.45 den kvällen och gav oss iväg österut på Highway 375. Jag beslutade mig för att inte köra fortare än 80 km i timmen eftersom detta var öppen terräng och kor fortfarande brukade vandra ut på vägen tidigt på kvällen. När vi kom fram till mile-sten 17 uppe på Coyote Summit omkring kl 20.13 fick vi syn på ett vaktfordon, en stor grön Bronco, som stod parkerad vid sidan av den andra väghalvan med kylaren i riktning mot Rachel. Dess bärnstensfärgade frontlyktor var tända. Vi fortsatte sakta tills vi kom till mile-sten 26. När vi passerat denna började jag leta efter rastplatsen till höger och när jag fått syn på den svängde jag av vägen ca 5 till 6 meter och ställde min lastbil med kylaren riktad mot skenet från Las Vegas rakt söderut.

Jag släckte ljusen på min pickup och så snart mina ögon vant sig vid mörkret som lagt sig över Tikaboo Valley, steg jag ur för att titta på stjärnorna. Trots att det var delvis mulet kunde jag lätt urskilja Karlavagnen, Orion, Sirius, Plejaderna och Arcturus. Jag kunde också se de taggiga konturerna av Jumbled Hills och Groom Mountains mot det svaga skymnings-skenet. Det var inte så kallt som jag hade väntat mig och jag hade bara en pullover på mig. Så snart jag fick syn på ljusen från ett fordon som färdades nedför Coyote Summit satte jag mig i lastbilen igen. Det första föremål jag såg på himlen var ett flygplan med sina positionsljus och blinkande strobe som avlägsnade sig från Groom Lake mot sydost. Inget spännande där. Pamela kommenterade att fordonet från väster kom närmare och hon ville se om det var samma vaktfordon som vi sett tidigare vid mile-sten 17. Vi hade först fått syn på dess ljus komma ned från höjden omkring kl 20.21.

När fordonet passerade oss kl 20.30 var vi övertygade om att det var samma ett som vi sett på höjden. Det färdades nu österut på Highway 375. Jag tittade på klockan 20.31 och frågade Pamela hur länge hon ville stanna och titta på himlen eftersom vi tänkte återvända tidigt på morgonen för att titta på "Gamle Trofast". Glenn hade sagt att han trodde att "Gamle Trofast" bara

var en 737:a från McCarran Airport i Las Vegas som flög arbetare till Groom vid samma tidpunkt varje morgon, men vi ville komma ut och själva se om detta var fallet eller om det var någonting annat.

Vi hade pratat i omkring fem minuter då vi fick se ett ljus ca tio eller femton grader till vänster om oss. Vi hade båda Bushnell-kikare (10x50). Jag tittade på ljuset genom min kikare och såg ett litet, runt vitt ljus ovanför ett litet runt bärnstensfärgat ljus. Denna gång var mina tankar inne på att vi kanske tittade på ett vaktfordon som befann sig alltifrån 3 till 6 miles (5-9,5 km) från vårt läge, men jag kunde inte komma på någon väg som skulle finnas där detta ljus utsändes. Vi pratade i ytterligare några minuter. Pamela berättade historien om en helbrägdagörare som hade kommit från Sedona, Arizona för att leta efter en man vid namn "Jim" i Rachel. Jim var Pat Travis' sonson (eller dotterson) och han hade råkat ut för en olyckshändelse. Vi hade pratat i ytterligare fem eller sex minuter då vi fick syn på ännu ett markljus till höger om oss. Jag tittade på det genom kikaren och det verkade befinna sig på eller nära Groom Road och kastade en stråle mot marken. Vi beslöt att jag skulle hålla ett öga på ljuset till höger medan Pamela höll ett öga på det första ljuset som nu verkade befinna sig under vår synlinje och kastade ett solfjäderliknande sken upp i luften. Vi hade pratat i ytterligare tre till fem minuter då Pamela sade: "Något håller på att hända. Titta bort på det första ljuset."

Händelserna började ske snabbt. Det första ljuset visade sig vara ett föremål stort som en buss med fyrkantiga ljuspaneler som lyfte från marken! Panelerna lyste bärnstensfärgat och blåvitt. Föremålet vippade över åt höger. Därefter upplöstes ljuset snabbt i två glödande glober eller skivor som var starkt blåvita och som ökade i ljusstyrka. Dessa ljus blev så skarpa att det värkte i ögonen och de fortsatte hela tiden att öka i styrka. Jag var tvungen att ta ned min kikare, men Pamela fortsatte att hålla sin riktad mot dessa babysolar då de började röra sig emot oss. Mitt hjärta började klappa och adrenalinet rusade när detta upplysta föremål verkade befinna sig i kollisionkurs rakt mot min lastbil. De skarpa globerna flög helt klart över öknen. Ljuset guppade inte över sandhögarna och malörtsbuskarna. Jag sträckte mig efter min kamera bakom sätet och kände hur den hakade fast, så jag vände bort blicken för att frigöra den. Pamela sade att i det ögonblicket förvandlades kloten igen till en ring av mångfärgade ljus som rörde sig i en "digital" motsolsrotation runt något som nu visade sig vara en skiva. När

jag tittade tillbaka och höjde min kamera för att knäppa en bild av detta annalkande föremål, hade det åter förvandlats till två eller tre skarpa glober och dessa närmade sig snabbt.

Jag minns att jag sade att de kommer för att hämta oss och att Pamela frågade varför jag var så rädd. Jag var tvungen att knäppa en bild snabbt, så jag knäppte den innan jag gick ur lastbilen. Den automatiska blixten utlöstes med ljuset studsande mot fönstren, men jag hade på känn att föremålets ljusstyrka skulle göra att det inte kunde undvika att fastna på min film, en rulle Kodak Ektar 1000.

Sedan häskade förvirring. När jag knäppt bilden och gick ur lastbilen samtidigt som Pamela, hade jag inte vänt bort blicken från globerna som nu syntes öster om oss som två bilstrålkastare som färdades västerut på 375:an. Detta var fullkomligt omöjligt! Jag hade inte sett dessa ljus röra sig från en sydlig till en östlig orientering och det hade inte heller Pamela. Denna bil gav ifrån sig ett svagt susande ljud när den passerade förbi oss, men det hördes inget motorljud eller ljud från däck mot vägbanan. Vi såg hur dess baklyktor växlade i intensitet medan den svepte iväg mot Coyote Summit. Detta var ingen vanlig bil. Pamela såg guldfärgad lack och vita sidor på en äldre, lång amerikansk bil. Jag kastade en blick på mitt ur. Det visade på 21.15. Aldrig! Det borde bara ha varit omkring 20.50 som senast. Vad hände?

Jag var arg. Jag sade åt Pamela att fordonet vi såg omöjligen kunde ha kört över öknen till vårt sydliga läge för att sedan helt abrupt komma från öst. Och en ring av ljus förvandlas inte till en bil i normal verklighet. Vi diskuterade detta hela vägen tillbaka till Little Ale'Inn. Vi gick in i baren för att ta en drink, pratade en stund med Pat och gick sedan till vår husvagn.

Jag försökte somna omkring kl 23.30 den natten. Kl 1.46 påföljande morgon vaknade jag med ett skrik. Jag hade drömt att en mörk människoliknande figur undersökte mig och höll i min vänstra fotvrist. Pamela hade redan vaknat och frågade hur länge vi skulle vara borta. Hon talar ibland i sömnen men denna gång hade det också väckt henne. Jag ville åka tillbaka till platsen trots att det var en aning för tidigt för "Gamle Trofast". Vi åkte så småningom tillbaka till mile-sten 26 och kom dit vid 3.30-tiden på morgonen den 17 mars (Irlands nationaldag). Vi sov en stund tills signalen från min klocka väckte mig kl 4.30. Det var dags att titta upp mot skyn i söder och spana efter "Gamle Trofast". Exakt klockan 4.50 fick vi syn på den. Det var ett glödande bärnstensgylle ljus utan blinkningar, roterande strålar eller andra konventionella flygplansljus. Det

var i sikte i omkring fem minuter och verkade gå ned på Groom Lake. Det såg inte ut att vara någon 737:a eller något annat konventionellt flygplan, men det utförde heller inte några ovanliga aerodynamiska manövrer.

Regression

Efter ytterligare vila i husvagnen lämnade vi Rachel omkring kl 12.30 på eftermiddagen och återvände till Las Vegas för att skaffa ett rum. Vi checkade in på ett Super 8-motell på Koval Lane och efter middagsmålet ringde jag upp John Lear. Han insisterade att vi skulle komma upp till honom en stund, så vi gjorde det. När vi kommit dit berättade vi vår historia. Han frågade om han kunde regressera mig under hypnos då han tyckte att jag verkade lite spänd efter föregående natts äventyr.

John försökte bara hypnotisera mig i trettio minuter eller så för att hjälpa mig att koppla av och bandade därför inte sessionen. Sessionen varade i en timme och trettiofem minuter och Pamela skrev ned tjugofyra sidor med anteckningar. Jag återupplevde förvirringsperioden under händelsen och som det utvecklades såg jag farkosten stanna upp ovanför oss, och dess sken lyste upp marken, lastbilen och oss. Därefter verkade det som om jag svävade upp genom farkostens botten och möttes av en varelse som steg ut ur insidans skarpa ljus. Egentligen hade han bara klivit igenom en skarpt upplyst vägg i farkosten.

Denna varelse var grå till färgen och omkring 180 cm lång. Hans ögon hade något som liknade svarta plastskydd snett runt hans äggformade huvud som hos en insekt. Han bar en dräkt i två olika grånyanser, med en ljusare V-form fram till och ett svart bälte med ett svart rör på högra sidan. Det fanns en triangelformad symbol (snarare en tetraeder) som omslöt en spiralförmig spole på vänstra sidan av bröstet. Hans långa armar slutade i fyra långa fingrar. Hans ansikte var en mask av uttryckslöshet, men ändå kommunicerade han med mig i burdusa, kortfattade fraser. Jag var orolig för Pamela, men han visade mig hennes orörliga kropp på marken. Till vänster om henne fanns en liten grå figur som liksom stod på vakt. Jag var förbryllad. Det var ju hon som var kidnappningsoffret, så varför tog han mig ombord på denna farkost? Han antydde att det var min tur och att jag var i behov av en justering samt att jag skulle få lära mig en del saker.

Han tog mig i ena armen och eskorterade mig sakta in i ett kupolformat rum som var jämnt och skarpt upplyst i alla riktningar. I mitten av detta rum stod ett lutande metallbord som han placerade mig mot. Det lutade

Fortsättning på sid. 13

ANDERS LILJEGREN
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING

28/1-95

B- Föreningsbrev

Avs. UFO-Information, Box 9109, 581 09 Linköping

STÖD UFO-INFORMATION MED ATT BESTÄLLA NÅGRA AV FÖLJANDE ARTIKLAR:

KLISTERMÄRKE

UFO-INF PROVEX

FYRFÄRGSPOSTER

HANDLINGSPROGRAM

JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR

T-SHIRT STORLEK S, M, L, XL Vit med rött emblem

ENSTAKA ÄLDRE EXEMPLAR AV UFO-INF

RAPPORTFORMULÄR (GRATIS) ANGE ANTAL

1 Kr/st

20 Kr/st

20 Kr/st

30 Kr/st

35 Kr/st

70 Kr/st

10-50 Kr/st

REKVIRERA GENOM ATT ANGE ARTIKEL OCH BELOPP PÅ ETT INBETALNINGSKORT
SOM MÄRKES MED POSTGIRONUMMER "429 78 45-2 UFO-INFORMATION"

GLÖM EJ ERT NAMN OCH ER ADRESS

Här finns ledig annonsplats för er
förening eller för er klubb. Skicka
in ett färdigt manus eller be oss
göra ett förslag.

Video dokumentation av Sveriges största UFO-seminarium.

Beställ av UFO-information genom att
ange "Video" på ett inbetalningskort samt
vilket seminarie 1, 2, 3, eller "alla"

Postgiro 429 78 45-2

Glöm ej ditt namn och din adress.

1 seminarie 150:-
samtliga 350:-

SAF-BULLETTIN

Tidning för medlemmar i Solna Astronomiska Förening.
Innehåller artiklar om astronomi, radio, mystik, ufo,
parapsykologi, arkeologi, forntid mm.

Medlemskap/år 150:- Junior+pensionär 100:- Provex 25:-
Postgiro 47 55 22 - 9 SAF Box 2238 S-171 02 Solna

UFO Information

BOX 9109, 580 09 LINKÖPING sverige

Vill du veta mer om UFO-fenomenet ??

Beställ provex av UFO-Information 20 Kr.

Namn

Adress

Postnr

Har du haft någon
UFO-upplevelse?
Kontakta

UFO Information

☎ 013-273399

✉ Box 9109

580 09 Linköping